

Arrest

nr. 160 840 van 27 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 18 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van de verzoekende partij van 5 oktober 2015.

Gelet op het verzoek tot horen van de verwerende partij van 16 oktober 2015.

Gelet op de beschikking van 19 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten om de enkele reden dat deze beslissing werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) of omdat het een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Zo dient te worden opgemerkt dat geen bevel mag worden gegeven of het bevel niet ten uitvoer mag worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* de artikelen 3, 5, 8 en 13 van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Door te stellen dat verzoeker geen schending aantoonde van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, opgeworpen in de nota, moet dan ook worden verworpen.

2. Onderzoek van het beroep voor zover gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard

2.1. Verzoeker werpt in het tweede middel van zijn verzoekschrift onder meer op: *“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).”*

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 30 september 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep in de mate waarin het is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden ingewilligd. In de beschikking werd meer bepaald het volgende gesteld:

“Het tweede middel – gericht ten aanzien van de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – lijkt, in de aangegeven mate, gegrond.

Verzoeker wijst op de problemen die hij in zijn herkomstland kent en stelt dat het gegeven dat hij niet werd erkend als vluchteling in België geen afbreuk doet aan een eventuele onmogelijkheid om terug te keren naar het herkomstland, noch aan de verplichting van verweerder om in het kader van zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een onderzoek te voeren naar deze elementen. In deze kan de Raad enkel opmerken dat uit een nalezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag een gehele uiteenzetting omtrent zijn vermeende politieke activiteiten in zijn herkomstland heeft opgenomen, waarbij hij aangaf dat deze problemen hem verhinderen de verblijfsaanvraag in te dienen via zijn land van herkomst. Verder dient de Raad – samen met verzoeker – op te merken dat uit een lezing van de bestreden beslissing niet kan worden vastgesteld dat enig onderzoek zou zijn verricht naar deze argumenten. Zo werd in de bestreden beslissing louter verwezen naar de twee asielaanvragen die verzoeker doorlopen heeft, dewelke negatief werden afgesloten, om te stellen dat de duur van deze procedures niet als onredelijk lang kan worden beschouwd. Aldus blijkt geen enkele motivering waarom de aangevoerde problemen in het herkomstland niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Waar verweerder in de nota met opmerkingen stelt dat verzoeker er zich toe beperkt vage beweringen – zonder enig begin van bewijs inzake het gevaar en de onmogelijkheid om terug te keren – te uiten en erop wijst dat deze geen steun vinden in het administratief dossier, merkt de Raad op dat dergelijke uiteenzetting een motivering a posteriori betreft en het gebrek aan motivering in de bestreden beslissing niet kan remediëren. Indien verweerder meent dat het aangevoerde element van de problemen in het

herkomstland omwille van bovenstaande redenen niet kan worden aangenomen als buitengewone omstandigheid, diende verweerder deze motivering op te nemen in de bestreden beslissing zelf. Door deze motieven evenwel niet op te nemen in de onontvankelijkheidsbeslissing, heeft verweerder verzoeker de kans ontnomen zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. In de mate dat verzoeker een schending van de formele motiveringsplicht aanvoert – waar hij aangeeft dat beslissingen dienen te worden gesteund op voldoende draagkrachtige motieven – dient de Raad aldus op te merken dat deze schending lijkt te kunnen worden aangenomen. (...)”.

2.3. De verwerende partij richt op 16 oktober 2015 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Waar de verwerende partij bij haar vraag tot horen tevens opmerkingen formuleert, merkt de Raad op dat – gelet op de vaststelling dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie betreft – hiermee geen rekening mag worden gehouden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verwerende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in de nota met opmerkingen, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 10 december 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij meent dat zij gelijk heeft op alle punten en volhardt in haar verzoekschrift. De verwerende partij is het niet eens met in de beschikking opgenomen stelling dat het beroep kan worden ingewilligd in de mate dat het is gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 onontvankelijk wordt verklaard, daar deze geen motivering bevat aangaande de politieke activiteiten van de verzoekende partij en de daaruit voortvloeiende onmogelijkheid tot terugkeer naar haar land van herkomst. Zij stelt dat de verzoekende partij in haar aanvraag op grond van voormeld wetsartikel een aantal feitelijkeheden heeft opgesomd betreffende haar politieke activiteiten in Wit-Rusland en in België, maar dat zij op geen enkele wijze heeft gespecificeerd waarom deze in aanmerking moeten worden genomen als buitengewone omstandigheden. De loutere vermelding van haar activiteiten volstaat niet en de voormelde beslissing bevat een terechte motivering in deze zin. Tevens biedt de voorlaatste paragraaf van deze beslissing een afdoende antwoord op de stelling van de verzoekende partij dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.”*

2.5. Zoals in de beschikking reeds werd opgemerkt, kan de Raad in deze enkel vaststellen dat uit een nalezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag van 6 maart 2015 allereerst een hele uiteenzetting omtrent zijn vermeende politieke activiteiten in zijn herkomstland heeft opgenomen. Aan deze uiteenzetting gaat de zin: *“Mijn verzoeker verblijft in België en kan zich niet wenden tot een consulaat of Ambassade in het buitenland, bevoegd in deze materie”* vooraf. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat verzoeker hiermee aangaf dat zijn problemen in het land van herkomst gelet op zijn politieke activiteiten hem verhinderen om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Verwerende partij kan zich niet verschuilen achter haar stelling dat het te dezen slechts om de opsomming van een aantal feitelijkeheden handelt. Deze beoordeling dringt zich des te meer op aangezien uit de aanvraag van 6 maart 2015 blijkt dat na de zin *“Mijn verzoeker verblijft in België en kan zich niet wenden tot een consulaat of Ambassade in het buitenland, bevoegd in deze materie”* en de reeds vermelde uiteenzetting omtrent de politieke activiteiten in het land van herkomst, nog een aantal andere “feitelijkeheden” vermeld staan, waaronder de doorlopen asielprocedure, het feit gehuwd te zijn en een gezamenlijk kind te hebben met de echtgenote en geen gevaar voor de openbare veiligheid te vormen, feiten die door de verwerende partij wel worden erkend als aangevoerde buitengewone omstandigheid en waaromtrent wel uitgebreid werd gemotiveerd in de bestreden beslissing. Verweerders betoog dat de bestreden beslissing, en meer bepaald de paragraaf: *“Betrokkene haalt aan dat het onmogelijk is om de procedure via de gewone weg in te dienen. Hij laat echter na verder te specificeren waaruit deze onmogelijkheid bestaat. De loutere melding dat het niet mogelijk is, is niet voldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.”* een terechte motivering ter zake bevat, kan evenmin worden bijgetreden. Immers, de betrokken paragraaf vormt een

antwoord op de in de aanvraag van 6 maart 2015 opgenomen – afsluitende – zin : *“Het was en is verzoeker volstrekt onmogelijk de aanvraag via de gewone procedure in te dienen.”*

2.6. Het betoog van de verwerende partij kan dan ook niet het gestelde in de beschikking, aangehaald in punt 2.2., onderuit halen.

2.7. Het tweede middel – gericht tegen de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – is gegrond voor zover verzoeker aangeeft dat de beslissing niet steunt op draagkrachtige motieven.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. Verzoeker voert doorheen de middelen van zijn verzoekschrift de schending aan van de artikelen 3, 5, 8 en 13 van het EVRM en van een aantal beginselen van behoorlijk bestuur.

3.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 30 september 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep in de mate waarin het is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

3.3. Verzoeker richt op 5 oktober 2015 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen. De Raad herneemt verder het gestelde in punt 2.4.

3.4. Door louter aan te geven dat hij gelijk heeft op alle punten en door verder te volharden in zijn verzoekschrift, zonder dieper in te gaan op hetgeen in de beschikking wordt gesteld, brengt verzoeker geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking van 30 september 2015 werd aangegeven, namelijk *“De vaststelling dat de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet lijkt te moeten worden vernietigd, impliceert niet dat het tevens aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten ook met enige onwettigheid is behept. Immers dient er te worden benadrukt dat de loutere indiening of het terug openvallen van een verzoek om tot een verblijf gemachtigd te worden niet automatisch tot gevolg heeft dat verzoeker legaal op het grondgebied verblijft en niet verhindert dat het onwettig karakter van zijn verblijf wordt vastgesteld (cfr. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr.127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) en hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Een onderzoek van de middelen – in zoverre gericht ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten – dringt zich dan ook op”* en de vaststelling dat de middelen ongegrond lijken in zoverre ze gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.5. De middelen – in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – zijn ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft in zijn middelen een gegrond onderdeel aangevoerd dat leidt tot de tot nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, doch geen gegronde middelen die kunnen leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is reden om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 mei 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover deze zijn gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA